

пощади и помилува некога; кое то и въ сичка та вселенная ще ти бѣде поношеніе вѣчно при сички те человѣцы.

Чувши же царь тыя думы отъ седмаго совѣтника и философа, укроти внутрення та си, гнѣвъ му се преобрѣна и ярость та му престана, и заповѣда да не убивать сына му.

Продумува царскій сынъ, и обявлява на баща си сичко то, що то му рече жена та и разговарасе съ него и съ философе те.

Настѣпившу прочее осмому дню, развезасе языкъ на дете то, и начна да дума. И пративши выкна перваго философа: кой то съ голема радость и скорость отиде при него, и поздравивши го, попыта го, за коя причина семь дни не продума; и онъ му каза причина та: еше же и сичко то онова, що то му бащина та му наложица рече. Найпослѣ же рече му и това: Благодаримъ премного перво Богу, а второ вамъ, кои то ме избавихте отъ многу то и злы те лукавства всесквѣрныя наложицы. Но, о пріятелю мой вѣрный и истинный, отиди по скоро при баща ми, докле не е отишло гнуснаво то онова женище, да му размѣти слышаніе то, и кажи му сичко то що чу отъ мене.

Абіе убо философъ отиде при царя, и по обычаю поклони му се, и рече му: